

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΥ'

ΤΟ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Κάθε βράδυ, μετά τα γυμνάσια, ο Μωρίς Τονουέ, ο ξηρόδους ύπολοχαγός, γύριζε γεμάτος από μια πολύ γλυκεία χαρά στο μεγάλο σαλόνι όπου όλον κατοικούσε. Σχεδόν πάντοτε στο γυρισμό του έβλεπε άνοιξι-πιμένη στο μισάνοιχτο παράθυρο της κρεβατοκάμαρας της άρρωστης θείας της, τη γλυμή και ύπερφηαν δίδα Λουίζα, που έβγαλε λίγο ν' αναπνεύσει τις μυρωδιές και δροσερούς αέρες της νύχτας.

Ψηλός, ξανθός, με μάτια φωτεινά και λεπτό μουστάκι, ο Μωρίς Τονουέ είχε συμπάθησι από την πρώτη στιγμή τη Λουίζα και ή συμπάθειά του μεγάλο ακόμη περισσότερο όταν έμαθε ότι ή Λουίζα είκοσι χρόνων είχε μείνει άρρωστη και ότι την είχε περιμαζέψει ή κ. Ποιμό, μια μακρονή θεία της, που ήταν και ή μόνη της στερητής, γυναίκα άρρωστη και ιδιότροπη.

Χωρίς να είναι κακιά αλλά άπ' τον έρωτά του έκείνου που έχουν όλοι άφοροστοί, ή Κι Ποιμό είχε καταρραδίσει της εγνομοσύνης που της άφαιρε ή άνεγιά της. Δεν την άφηνε να φύγη ούτε λεπτό από κοντά της, δεν της επέτρεπε να στανιστοίρηται κανένα και έτσι πέρα χρόνια τώρα που έζωσαν μαζί έκόνταναν όλοένα να μαθαίνουν τα νεύα της Λουίζας. Τα μωγιανά της είχαν χάσει τα όμοια τους χρώματα, τα χείλη της δεν ήταν σαν άλλους δροσερά, αλλά ή ύπολοχαγός την εύρισκε και έτσι ακόμη άμωρη με τα γαλιανά της μάτια, τα λεπτογραμμμένα της φρύδια και τα κίματα των πλοίσουσι κασιανών της μαλλιών που ίδού και κεί έγονόζαν. Μα παρ' όλο που ένοιωθε να μεγαλώνει μωρη με τη μέρα ή άγάπη του γα την Λουίζα, έκοιμήσε τον άσθημά του ή ύπολοχαγός γιατί φροβιάνε μήπως τον παρεξήρασε άν της τό φανόσων. Τι ιδέα θα έσχημάζεσε ή τόσο ύπερφηαν, ή τόσο μετονημένη αυτή κοπέλλα για έναν νεόν που θα της έλεγε ότι σε δύο βδομάδες μέσα την είχε έρωτευθεί!

Αν άρρωστος ήμος ν' αλλάξει γνώμη. Σκέφθηκε ένα ποσό ότι σε λίγες μέρες θάρηνε και ότι τότε όλα πιά θα ξανάγονταν τελειωτικά. Η σκέψη ότι ήτο δυνατόν να μην ξαναϊδει ποτέ πιά την Λουίζα, να χύσει από άνοησία του την μόνη γυναίκα για την οποία είχε άσθανθεί πραγματική συμπάθεια στη ζωή του, τον έκανε να θυμώσει με τον εαυτό του, και άπεφάσισε την ίδια μέρα νύκτα να μιλήσει καθαρά και έσθερα και στη θεία και στην άνεγιά. Και άκοιμήσε το άπόγευμα της ήμέρας εκείνης ή Κι Ποιμό, που ή καθάκη της πάθους της επέβαλλε τον καθαρόν άέρα, τον είχε κλείσει για τούτ' στον κήπο, όπου κατέβηκε με την άνεγιά της κάθε μέρα σχεδόν.

Ο Τονουέ σιό τούτ' άρρωστος να τοίς μιλάνε για τό Παοίσι, για να έσοδα, τα άρκετά ίατροποικητικά που θα είχε στην ιδιωτική του ζωή ως μηχανικός, και στο τέλος, σαν μεθυσμένος άπ' την παρουσία της άγαπημένης του, μιλίες ακόμη καθαρότερα και έξέφρασε τον πόθο του να παντοεύη. "Αν και ήξερε τον έρωτά του Κας Ποιμό, ποίμενε ως τόσο μια είνωική άπάτηση έμ μίσους της, γιατί ή άνεγιά της που όλα τα χαριόματα της, ήτανε έντελώς άποικη, και θα ήταν πολύ δύσκολο να της ξαναπαρουσιστή μια τέτοια έγκωμιαία τη γάμο. Αν είχε όμοι ύπολογοίς τόσο καλά ο Τονουέ. Η Κι Ποιμό δεν έννοσσε ν' άπογοισθή την άνεγιά της. Γι' αυτό μόλις ή ύπολοχαγός άρρωστος να μιλη καθαρότερα, τον δέκονε άποτόμως, λέγοντάς του:

— Αλλά, κίστε, με τη θέση και με τα έσοδήματα που έχετε μόλις μπορείτε να ζήσετε μόνους. Αν πάρετε γυναίκα, θα στενοχωρηθείτε πολύ και αν κάνετε παιδιά τότε πιά θα είνε αδύνατο να τα καταφύρετε.

Και χωρίς να του δώσει τον καιρό να της αναπύξει τις έλλειδες του, την έμιστοσύνη του προς το μέλλον, ή κ. Ποιμό έπιασε γλήγορα τό μπόδι της άνεγιάς της, και προφασίζόμενη ότι έκανε ψήφο, τον άφηνε μόνον στον κήπο...

Από εκείνη την ήμέρα ως την ήμέρα της άναχωρήσεώς του δεν μπόρεσε να ξαναϊδή ούτε μια φορά τη Λουίζα ο Τονουέ. Το κάκον την είχε παραφιλιάσει στον κήπο, στους διαδρομους, παντού. Η θεία της δεν την άφηνε να πάη ούτε βήμα από κοντά της. Ως τόσο δεν μισωόσε να το πύη άπόφαση να φύγη χωρίς να ιδη τη Λουίζα.

Τέλος έφτασε και ή ήμέρα της άναχωρήσεώς του. Έπρόκειτο ν' αναχωρήσει με τό λόγο του την αγή, για ν' άποφύγουν οι άντες του την πορεία με τον ήλιο. Την προερώμια άνήγαυε στη θεία της Λουίζας ότι τη νύχτα εκείνη θα την ποροόσε στο ξενοδοχείο γιατί δεν ήθελε ν' άνηουρήσει, καθώς θα σκηνοτάιτε πρωί-πρωί, αυτήν και την άνεγιά της. Και πράγματι έφηνε άμωσος με τον θεωρητικότερο τρόπο, χηπώτατα την πόττα, σέροντας τα μαυόδα, και κίματα, όταν έπιασε κάτω άπ' τό δωμάτιο της θείας, ν' άνηχη τό λιθόστρωτό του οπαύι του όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Ύστερα από δύο ώρες, άφού νύχτωσε, πήρε ένα κενφό μογοπάτι, σκαρφάλωσε στον τούχο και πήδηξε στον κήπο της κ. Ποιμό, χωρίς να κτυπήσει καθόλου. Κούνησε ένδης σ' ένα στέντρο μέρος, κλείζοντας ότι άφού είχε φύγει έκείνος ή κ. Ποιμό θάρηνε τη Λουίζα να κατεβή στον κήπο και να πάη λίγο άέρα.

Και πράγματι σε λίγο φάνηκε ή Λουίζα. Για να μην την τρομάξει την άρρωστος να πάη ως την άκρη της δευδοστοιχίας, και κατόπι, βγήκε από τον κήπο να τον και την άκολούθησε άργά κρατώντας στο χέρι του τό καπέλλο του.

Έκείνη, άφού πήγε ως τό τέλος της δευδοστοιχίας έγγισσε, και βλέποντάς του μπροστά της έβγαλε μια κοινή όχι τούσιν όλλ' εκλιήσει.

Τότε έκείνος πρροετόδως, σαν ταίλλος, σαν άθνηωπος που λογαριάζει και τα δευτερόλεπτα, της έξορολογήθηκε τον έρωτά του, της έλεγε τοίς πόνοσ και τις χαρές του, τις έλλειδες και την άπελπίσια του βουερα από την άπάτηση της θείας της, την έντιχία του που την ξανάβλεπε έστο και για λίγες στιγμές. Και ένδο της τάλεγε ότι αυτά άνάστα, μετεδμένα, την κίταζε με μέλια φλογερά και στη φωνή του έτορεμε όλη ή θεομη της έρωτευμένης ψυχής του.

Έκείνη τον άκούγε γλυμή από συγκίνηση, άδύναμη, άνιχνη ν' άορθώση και την παραμικρότερη φροβή.

Έξορα μια φωνή τοίς έκασε να σκητήσουν. Η ύπερώμια καλοσσε τη Λουίζα. Η κοπέλλα τότε τούβηξε άπ' τα χέρια το ύπολοχαγού που έκαγα τό λεπτό της χέρι που μόλις της τάχε πιάσει.

— Ω, μη μου άπαντήσετε τώρα, της έλεγε τότε έκείνος, γιατί είστε ταραμμένη κι' έσος και να σας φροβίω. Μα όταν βρεθίτε μόνη, ξαναοκηθήτε τα λόγια μου. Αν θα βρεθή είποτε σ' αυτά που τα μην ποροόχεται από άγαθή πρόθεση. Την αγή φεύγε, μα μπόσο να ξαναδού... μπόσο να ξαναδού ύστερα από λίγες μέρες... θέλτε να ξαναδού!

Και καθώς έκείνη άπεμακρόντε, άδύναμη, φειγιάλα, άούληχητη, άπες είχε έσθει, χωρίς είποτε να το φανόσων άπ' την καρδιά της, άπλωσε τα χέρια του προς αυτήν, και έκτεντικά, με φωνή που την έπληξε ή συγκίνηση, είπε:

— Καταλαβαίνω, είνε τόσο έξαγνική αυτή που σας είπα. Αν μπορείτε να μου άπαντήσετε. Καλά λοιπό, μη μου άπαντάτε. Μα την αγή, όταν τό μικρό μας άπόστασμα περοόσει έμπρός σας τό σπίτι σας άπ' την πλατιά, φανίτε στο κατόφι, κάντε μου ένα αιπάλο, χαμογέλαστε... Μα, αν θέλετε, κάντε κάτι λιγώτερο: άνοίξτε άπλόσ τό παράθυρό σας, μόνον αυτό! Και έτσι θα καταλάβω ότι δεν σας ποροόβαλε ή έξοτολόγησις μου... Ότι θέλετε να με ξαναϊδέτε! ***

Αν μπόρεσε ούτε στιγμή να κοιμηθή όλη τη νύχτα ή Λουίζα. Πραγμαμένη στο δωμάτιο της άρρωστης θείας της, ξανάλεγε ένα-ένα τα γλυκά, τα μεθυστικά λόγια που είχε άκούσει, και δάκρυα χλωμά, δάκρυα χαράς, έρωσθε να στάζουν στα γλυκά μωγιανά της. Της φανότανε ότι έσοσε μέσα σ' ένα όνειρο, ένδο μέσα της τραγοόδοσε, τραγοόδοσε άδάκρυα ή τρυφερό, ή μεθυστική φωνή το ύπολοχαγού.

Έξορα τα χαριόματα ένα σάλλισμα καθεός, όδύ, νκητήσιο, την έκανε ν' αναπύδηξε άπ' τό κρεβάτι της.

Έίπετε τό ατύ της για ν' άκούση. "Ενας μεγάλος κοίτος άνδρωσών που προλαίωσαν, σκηχεγμένους άκόμη, έφτανε από μακριά. Τότε ως έξ έντοικη μια άκατανικήτη δομη την έκοροσε προς τό παράθυρο.

Μα κείνη τη στιγμή ή άρρωστη, κίταχση και τουτοισόστατας, είχε άναγκασθεί στο κρεβάτι της, και τούάδοντας από τη στάση της άνεγιάς της τι πύρανε να κίση, έφρόνησε και της είπε:

— Θ' άνοίξε; ... Μα πός ούρθε αυτή ή ιδέα ... Κιρώνω... Ω, πός κρώνω... Έλα κοντά μου, μη μ' άφήσεις, έποφύρω... φροβίμαι... αοθάναμα ότι θα πεθάνω!

Η Λουίζα έπληξε κοντά στη θεία της. Τότε ή άρρωστη την άγκάλιασε, την έσοφξε με άπόχωση, την έγγιμοσε με μια έξάλλης άγάπης φιλή. Αλλά καθώς την φιλοόσε έννοιωθε ότι κάτι άκατανικήτο, κάτι έξαιρετικό, μια άρρωστη δύναμη τούόδοσε την Λουίζα προς τό παράθυρο. Και σαν νάθελε να καταπολεμήσει, να έξοιδετωόση την δύναμη αυτή που την αοθαίνανε τσομερά εκιόκάντη, άδοσε τό χέρι της άνεγιάς της και τό βάλε πάνω στην άρρωστη, γύρισε της καρδιά που άναβρόδοσε από τοίς χηπώσ. Αυτό ήταν άσκητό. "Ενας βαθύς, έντας άπρόνοος οίκιος κατέβαρε την νία. Αν άπτασιόδηκε πιά. Κάθισε κοντά στη θεία της χαιδέοντάς την κι' αυτή, και έποχομένη ότι θάμενε παντοεινά κοντά της.

Τό πρωί, όταν της πέρασε της θείας της ή κίσις και άποκοιμήθηκε, ή Λουίζα σκηδόθηκε και άνωιχάσε τις κορτίτες το παράθυρο. Η πλατέα ήταν έσχημη και τό άπόστασμα είχε φύγει από όση πολλή, μακρονά, πολύ μακρονά, και δεν ήξερε ποδ...

Όταν πέρασε έμπρός άπ' τό γράσο οπαύι της Κας Ποιμό ή ύπολοχαγός Τονουέ έννοιωσε να οχίεται ή καρδιά του βλέποντας ότι τό παράθυρο ήταν κλειστό. Μένοντας πίσω για να έπιβλέψη δήθε τον άντωσ του κράτησε όσο μπόρεσε χαρομμένο τό μάτι του στο κλειστό παράθυρο. Μα όταν τό έγασε άπ' τό βλέμμα, έσοφξε ανδοσμήτως τα δόντια του για να πύξη τοίς λεγμούς που ήταν έτοιμοι να έσοάσουν. "Υστερα όμοι, προπλασμένος για την άδύναμη του, εδάμωσε τον πόνο του, και προσπαθώντας να τον μεσοβάλει όπικαριμένο όπρω, σκέφθηκε έπιώμενος: — "Ηταν μια πρηφάνη ψυχή!"

Σαράλ Φόλεϋ

Έκείνη τον άκούγε άνιχνη ν' άορθώση λίγη.